

စေတန်(နတ်ဆိုး)

ကျတ်တစ္ဆေရွာ

ကျတ်တစ္ဆေရွာ

(စ/ဆုံး)

နောက်ဆုံး ခရီးသည် ကို ပို့ပေးအပြီး နေလည်း ဝင် လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ခရီးသည် ထပ်မတင်တော့ပဲ အိမ်ပြန်တော့မည်ဟု တွေးလိုက်ရင်း သုံးဘီးကို ထွန်းနိုင် ခပ်မြန်မြန်လေး မောင်းပြန် လာလိုက်၏။ ထိုစဉ် လမ်းဘေး၌ သူ့သုံးဘီးကို တားလိုက်သော အထုပ်ပိုးတွေနှင့် ခရီးသည် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထွန်းနိုင်လည်း သုံးဘီးအား ရပ်ပေးလိုက်ပြီး

"ကျွန်တော် ခရီးသည် ထပ်မတင်တော့ဘူး ခင်ဗျ။ အားနာပါတယ်ဗျာ"

ထွန်းနိုင်၏ စကားကြောင့် မိန်းကလေး နှစ်ယောက် မျက်နှာညှိုးငယ်သွားပြီး

"မကြာခင် မှောင်တော့မှာ အိမ်ပြန်ဖို့ အတွက် သုံးဘီးစောင့် နေတာလည်း ကြာလှပြီ တစ်စီးမှ မရဘူး ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ဖို့ အခက် တွေ့နေလို့ ပါ ကူညီပါရှင် ၊ ရှင် တောင်းသလောက် ကျွန်မ ပေးပါ့မယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မကို ကူညီပါနော်"

သူ့အား သနားစဖွယ် ကြည့်နေရှာသော ချောမော လှပသည့် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ ထွန်းနိုင် အားနာသွားသည်။ ။

မကြာခင် မှောင်တော့မည်၊ သည် လို လူပြတ်သည့် လမ်းထဲတွင် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည်။ ။ သူ့လို သုံးဘီးသမား တွေလည်း ဒီအချိန် ဒီလမ်းကို လာတော့မည် မထင်။

ထွန်းနိုင် ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစား မနေတော့ပဲ သူတို့ ၏ အိမ်ကို ပို့ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

"ဒီလို လူပြတ်တဲ့ လမ်းမှာ ခင်ဗျားလေးတို့ ဒုက္ခရောက်သွား နိုင်တယ်၊ ကဲ တက်ဗျာ"

မိန်းကလေး နှစ်ယောက်လည်း ဝမ်းသာ အားရဖြင့် သုံးဘီးပေါ်တက်လိုက်၏။

"အစ်ကို အရမ်း စိတ်ကောင်းတာပဲ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ရှင်"

"ရပါတယ်ဗျာ ... ကဲ ဘယ်ကို မောင်းရမယ်သာ ပြော"

"ဟုတ်ကဲ့ ... အခုတော့ ရှေ့တည့်တည့် လမ်းကိုပဲ မောင်းပါ နောက်တော့ ကွေ့ရမဲ့ နေရာတွေကို ကျွန်မ ညွှန်ပြပေးမယ်"

ပြောသည့် အတိုင်း ထွန်းနိုင် မောင်းလာ ခဲ့လိုက်၏။ တစ်အောင့်မျှ မောင်းပြီးနောက်

"ဘယ်ဘက်လမ်းကို ကွေ့လိုက် ပြီးရင် တည့်တည့်သာ ဆက်မောင်း"

"

ထိုမိန်းကလေး ပြောသည့် အတိုင်း ထွန်းနိုင် ဆက်မောင်း လာလိုက်၏။

သူမောင်းလာသည့် လမ်းတွင် ရွာတွေလည်း မရှိ မှောင်လည်း မှောင် လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မည်သည့် နေရာကို ရောက်နေ သည် ကို သူကိုယ်တိုင်ပင် မသိ ဖြစ်နေမိ၏။

သည် နေရာကို သုံးဘီး မောင်းသည့် တစ်လျှောက်လုံး သူတစ်ခါမှ မရောက်ဖူးချေ။။ ထို့ကြောင့် အနည်းငယ် စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာမိ၏။

"လမ်းများ မှား လာပြီလား မသိဘူး ... ဒီနေရာကို ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး၊ ရှိတယ် ဆိုတာတောင် ကျွန်တော်မသိဘူး"

ထွန်းနိုင်၏ စကားကြောင့် မိန်းကလေး နှစ်ယောက် ပြုံးလိုက်ပြီး

"အရင်က မရောက်ဖူးပေမဲ့ အခုရောက်ဖူးပြီလေ၊ ရှေ့မှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ရွာပဲ"

ထိုမိန်းကလေး ပြောမှ ထွန်းနိုင် ကြည့်လိုက်ရာ မီးရောင်များ လင်းထိန်နေသော ရွာတစ်ရွာအား လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

ခဏ အကြာမှာ တော့ ထွန်းနိုင်၏ သုံးဘီးလေးက ရွာ၏ လမ်းထဲသို့ ရောက်လာ တော့သည် ။

ထိုအခါမှာ တော့ ဆိုင်းသံ သီချင်းဆိုသံ တွေက ဆူညံနေပြီး မုန့်ဆိုင်း၊ ထမင်းဟင်းဆိုင်း၊ စားစရာဆိုင်းများ လမ်းဘေး နှစ်ဖက်တွင် နေရာယူလို့ ထားပြီး လူအများ စားကြသောက်ကြ သွားလာကြဖြင့် စည်ကား နေသည် ကိုတွေ့လိုက် ရသဖြင့် ထွန်းနိုင် အံ့အားသင့် သွားရသည် ။

"အထဲဆက်ဝင်လို့ မရတော့ဘူး သုံးဘီးကို လမ်းဘေးမှာ ပဲ ရပ်ထားလိုက်"

မိန်းကလေး ပြောသည့် အတိုင်း သုံးဘီးကို လမ်းဘေးတွင် ထွန်းနိုင် ရပ်လိုက်သည်။ ။

"ဒီနေ့က ကျွန်မတို့ ရွာရဲ့ ပွဲတော်ညလေ၊ ဒါကြောင့် အားလုံးက ပျော် နေကြတာ ကြည့်ပါလား အားလုံး စားကြ သောက်ကြနဲ့ လမ်းမှာ ချည်း ပဲ"

"ဟုတ်ပဗျာ"

"ဒါနဲ့ လေ အိမ်အထိ အထုပ်တွေ ကူသယ် ပေးလို့ ရမလား"

"ရပါတယ်"

ထိုမိန်းကလေး တွေ၏ အထုပ်ကို ကူသယ်ရင်း သူတို့ နောက်မှ နေ ချဲ ထွန်းနိုင် လိုက်လာ လိုက်သည် ။ သူဖြတ်လာသည့် လမ်းတစ် လျှောက် လူအများ သူ့အား ကြည့်နေ ကြသည် ကို ထွန်းနိုင် သတိထားမိ ၏။

တစ်အောင့်အကြာ လမ်းလျှောက် လာပြီးနောက် ခြေတံရှည် ပျဉ် ထောင်အိမ်လေး တစ်လုံးဆီသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

မိန်းကလေး နှစ်ယောက် ထိုအိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသဖြင့် ထွန်းနိုင် လည်း လိုက်တက် သွားလိုက်၏။

"သမီးတို့ ပြန်လာ ကြပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြန်လာပါပြီ"

"ဧည့်သည် လည်း ပါလာတာကိုး"

ထိုမိန်းကလေး၏ မိခင်ဖြစ်သူက သူ့အားကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် ထွန်းနိုင် ပြုံးပြလိုက်၏။

"သူ့ရဲ့ သုံးဘီးနဲ့ သမီးတို့ ပြန်လာကြတာ"

"ဟုတ်လား ... ထိုင်ပါဦးကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ထွန်းနိုင်လည်း သင့်တော်သည့် နေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ထိုမိန်းကလေး နှစ်ယောက်လည်း သူ၏ မိခင်နှင့် အတူ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့သည်။ ။

တစ်အောင့် အကြာတွင် တော့ သားအမိ သုံးယောက် ထွန်းနိုင်ဆီသို့ ပြန်ရောက် လာပြီး

"ဆာနေရောပေါ့ လာ ထမင်းစားပါဦး"

ထွန်းနိုင် လက်ကာ ပြလိုက်ပြီး

"နေပါစေဗျာ အိမ်ရောက်မှ ပဲ စားတော့မယ်"

"မိုးအတော်လေး ချုပ်နေပြီ ဒီမှာ ပဲ စားသွားပါ ၊ ရှင်ကို ကျေးဇူး တင်လွန်းလို့ ဧည့်ခံပါရစေ"

မိုးချုပ်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်ပြန်ချင်စိတ် စောနေပေမဲ့လည်း ထွန်းနိုင် အားနာ သွားသဖြင့်

"ကောင်းပါပြီဗျာ"

သားအမိ သုံးယောက် ပျော်သွားပုံ ရသည် ၊ ပြုံးလိုက်ပြီး ထမင်းစား ရန် ထွန်းနိုင်ကို ခေါ်လာလိုက်၏။

စားပွဲပေါ်က မွှေးကြိုင် လွန်းလှသည့် အသားဟင်း မျိုးစုံကို ကြည့်ပြီး

ဗိုက်ဆာသွားကာ ထွန်းနိုင် ဟန်မဆောင် တော့ပဲ အားရပါးရ စားတော့ သည်။ ။

ထွန်းနိုင် အားရပါးရ ထမင်းစား နေပုံကို ကြည့်ပြီး ပြုံးပျော် နေသူ ကတော့ သားအမိ သုံးယောက်ပင်။

စားကောင်းကောင်းနှင့် ထွန်းနိုင် ခေါင်းမဖော်တမ်း စားလိုက်သည် မှာ ထမင်းလိုက်ပွဲပင် ကုန်သွားတော့သည်။ ။ ထိုအခါမှ အတော် ထားလို က်ပြီး

"စားကောင်းကောင်းနဲ့ စားလိုက်တာ တော်တော် ကုန်သွားပြီ အား တောင် နာတယ် ၊ ဟင်းတွေက အရမ်းအရသာ ရှိတယ်ဗျာ"

"စားကောင်းတယ် ဆိုရင်ပဲ ကျွန်မတို့ တွေက ကျေနပ်ပါပြီ အားနာစ ရာ မလိုပါဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်ကို အခုလို ထမင်းကျွေးတာကို ကျေးဇူး တင်ပါ တယ်ဗျာ"

"ရပါတယ်ရှင် ... အော် ဒီမှာ သုံးဘီးခ"

သူ့အား ထမင်းကျွေးသည် အတွက် သုံးဘီးခ ယူဖို့ ပင် ထွန်းနိုင် အားနာသွားပြီး

"ခင်ဗျားတို့ က ကျွန်တော့်ကို ထမင်းဟင်း ကောင်းကောင်း ကျွေး တော့ ပိုက်ဆံယူဖို့ တောင် အားနာတယ်ဗျာ"

"မဟုတ်တာ ထမင်းကျွေးတာက ကျွန်မတို့ ညီအစ်မကို လိုက်ပို့တဲ့ အတွက် ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်လို့ ပါ ၊ ကဲ ရော့ ယူလိုက်"

သူ့လက်ထဲသို့ အတင်းထိုးထည့် ပေးလာသဖြင့် ထွန်းနိုင် ယူထားလို

က်၏။

"ဒါဆို ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်"

"မပြန်ပါနဲ့ ဦး ... ရွာက ပွဲဘယ်လောက် စည်ကားတယ် ဆိုတာ ရှင့်ကို လိုက်ပြ ချင်သေးတယ်၊ ရောက်လက်စနဲ့ တော့ နေပါဦးနော်"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မက ရှင့်ကို လိုက်ပြပေးမှာ မပြန်ပါနဲ့ ဦး"

ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ပြောလာသဖြင့် ထွန်းနိုင် ခေါင်းကုတ် လိုက်ပြီး

"ဟိုလေ ဆက်နေလို့ မရလို့ ပါ၊ ဒီအချိန်ထိ အိမ်ပြန် မရောက် သေးတော့ ကျွန်တော့်မိန်းမ စိတ်ပူနေမှာ "

"ကောင်းလေးရယ် ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက်လေး နေတာပဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ အိမ်ရောက်တော့ မိန်းမကို အကျိုးကြောင်း ပြောပြရင် ရတာပဲ"

ထိုမိန်းကလေး၏ မိခင်ဖြစ်သူ ပါဝင် ပြောလာသဖြင့် အားနာကြီးသော ထွန်းနိုင် လက်ခံ လိုက်ရတော့သည် ။

" ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ခဏတော့ နေလိုက်ပါဦးမယ်"

"အဲဒီလိုမှ ပေါ့ ... ကဲ လာ ကျွန်မတို့ နောက် လိုက်ခဲ့"

ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ဦးဆောင်ပြီး သွားရာနောက်သို့ ထွန်းနိုင် လိုက်လာ ခဲ့လိုက်၏။

လူအများ အပြား သွားလာ ပျော်ပါး နေကြသော ပွဲဈေးတန်းတွင် သုံးယောက်သား လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုနေလိုက်၏။

" ပျော်စရာကြီးနော်"

"အင်း အတော်စည်တာပဲ"

"ဒါနဲ့ ရှင့်နာမည် ပြောဦးလေ"

"ထွန်းနိုင်ပါ"

"ကျွန်မနာမည်က ဆွေဆွေ ... ကျွန်မရဲ့ ညီမလေးက ငွေငွေတဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဟိုဆိုင်ထဲ ဝင်ရအောင်"

ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ ဆွေဆွေ ဦးဆောင် ဝင်လိုက်သဖြင့် ထွန်းနိုင်နှင့် ငွေငွေလည်း လိုက်ဝင် လိုက်၏။

သူတို့ ဝင်ထိုင် လိုက်သည် နှင့် စားပွဲထိုးက အရက်လာချ ပေးလိုက်သည် ။

"ရှင်သောက်တတ်တယ် မဟုတ်လား"

"တစ်ခါတလေတော့ သောက်ပါတယ် အခုက သုံးဘီး မောင်းရမှာ ဆိုတော့ မသောက်တော့ဘူး"

အိမ်ပြန်ရန် သုံးဘီး မောင်းရဦးမည် ဆိုသဖြင့် ထွန်းနိုင် ငြင်းလိုက်၏။

"ဟာ အဲဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူးကွာ၊ နည်းနည်းတော့ သောက်ကြည့်၊ ရှင်သောက်ဖူးနေကျ အရက်နဲ့ လုံးဝမတူဘူး အရမ်းကောင်းတာ"

ဆက်ငြင်းလျှင်လည်း ရမည့် ပုံ မပေါ်သဖြင့် ဆွေဆွေ ကမ်းပေးသည့် အရက်ခွက်ကို ထွန်းနိုင် ယူလိုက်ပြီး သောက်လိုက် တော့သည် ။

ထိုအခါ သူသောက်ဖူးနေကျ အရက်တွေနှင့် မတူ အလွန် ကောင်း နေသဖြင့် တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်ထွန်းနိုင် ဆက်သောက်လိုက်၏။

ဤသည် ကို ကြည့်ပြီး ဆွေဆွေနှင့် ငွေငွေ ပြုံးနေလေ၏။

သောက်လေ သောက်ချင်လေ ဖြစ်နေသောကြောင့် တစ်ခွက်ပြီး
တစ်ခွက် သောက်ရင်း ထွန်းနိုင် အလွန် မူးလာကာ ခေါင်းမထူနိုင် တော့
ပဲ စားပွဲပေါ်တွင် ပင် မှောက်သွားတော့၏။
